

A Fővárosi Ítéletábla a Kummer Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dobrossy és Társai Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Szabados Gergő ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. június 4. napján kelt 15.P.21.632/2018/8. számú ítélete ellen az I-II. rendű alperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 7.500 (Hétezer-ötszáz) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy annak jogerőre emelkedését követő 8 napon belül a ... műsorfolyamában ... napján 18 órakor kezdődött ... című műsorában azonos időpontban, szintén a ... című műsorban kommentár nélkül közölje az alábbi helyreigazítást.

Helyreigazítás:

A ... -ai adásában valótlanul állítottuk ..., hogy a vagyonyilatkozatából eltitkolt egy ... található lakóépületet. A valóság ezzel szemben az, hogy a műsorban bemutatott ingatlan nem felperes neve, hanem 1/2-1/2 arányban a felesége, és a felesége ... tulajdonában van, akinek az interneten bárki számára korlátozás nélkül elérhető vagyonyilatkozata ezt tartalmazza is. Így erről az ingatlanról a vagyonyilatkozatában felperes neve nem kellett számot adnia.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 57.150 forint perköltséget, továbbá az állami adóhatóság külön felhívására 36.000 forint eljárási illetéket.

Érdemi döntését a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (későbbiekben: Smtv.) 12. § (1) bekezdésére, a Polgári Perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (későbbiekben: Pp.) 495. § (1) és (2) bekezdésére, a Legfelsőbb Bíróság PK. 12. számú állásfoglalására, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (későbbiekben: Ptk.) 4: 37. (1) bekezdésére, 4:38.§ (1) bekezdés f) pontjára, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi

XXXVI. törvény (későbbiekben: Ogytv.) 90. § (1) és (2) bekezdésére és a 94. § (2) bekezdésére alapította.

Határozata indoklásában kifejtette, hogy a keresettel sérelmezett televíziós műsorszámban az alperes a ... gazdálkodásának visszásságaival foglalkozott. A bejátszásban a felperes is megszólalt, a vagyoni helyzetével kapcsolatban került említésre „az eltitkolt ...”. Ezt követően pedig a felperes házastársának a ... számára végzett munkája pénzbeli ellentételezéséről szólt a riport.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a vitatott műsorrészletben az országgyűlési képviselő felperes vagyoni helyzetét érintően az alperes riportere tényként közölte, hogy a felperes eltitkolta a nyilvánosság elől a ... található ingatlanát. Megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy a perfelvételi tárgyaláson az alperes jogi képviselője maga sem állította, hogy az ingatlan házastársi közös vagyonba tartozna, kizárólag arra hivatkozott, hogy a Ptk. 4:37.§ (1) bekezdése, valamint a szerzés időpontja alapján ezen okszerű következtetés levonható volt. Az elsőfokú bíróság azonban annak tulajdonított jelentőséget, hogy a sérelmezett műsorszám ténylegesen nem részletezte az érintett ingatlan tulajdoni viszonyait, hanem csak tényként állította azt, hogy a felperes az ingatlant a nyilvánosság elől leplezni kívánta, eltitkolta. Rögzítette ítéletében, hogy a választott országgyűlési képviselők vagyoni helyzete iránt a társadalom fokozott érdeklődést mutat, amelynek megismerhetőségét, ellenőrizhetőségét az évente benyújtandó vagyonnyilatkozat-tételi kötelezettségük szolgálja, mely nem csak az országgyűlési képviselőt, hanem a vele közös háztartásban élő házas vagy élettársát, valamint gyermekeit is érinti, akiknek a képviselővel azonos tartalmú, az Ogytv. rendelkezésein alapuló vagyonnyilatkozatot kell tenniük.

A hozzátartozók vagyonnyilatkozata azonban nem nyilvános, ezzel szemben a felperes házastársa a törvényi előírásokat meghaladóan a vagyonnyilatkozatát a ... honlapján bárki számára hozzáférhetővé, nyilvánossá tette, mely vagyonnyilatkozat tartalmazza az alperesi közléssel érintett ingatlant, így az annak eltitkolására vonatkozó tényközlés nem felel meg a valóságnak.

A felperes úgy nyilatkozott, hogy az ingatlan nem tartozik a házastársi közös vagyonba. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azonban esetleges tulajdonközösség kapcsán is elegendő, ha azt az országgyűlési képviselő házastársa tünteti fel a vagyonnyilatkozatában, figyelemmel az Ogytv. I. melléklete „A” rész I. pontjánál található azon megjegyzésre, miszerint azt az ingatlan-nyilvántartási adatokkal egyezően kell kitölteni. Mindezek alapján az országgyűlési képviselő, valamint házastársa vagyonnyilatkozatának együttes áttekintése alapján is meg lehet győződni az esetleges közös vagyonba tartozó ingatlan tulajdoni hányadokról.

Mindezek előrebocsátása mellett kifejtette, hogy a 13/2014. (IV.18.) AB határozat alapján azt is vizsgálta, hogy az alperes a valótlanság tényét a közléskor kellő körültekintéssel, a szakmája által elvárt szabályoknak megfelelően közölte-e, annak valótlanságát felismerhette-e. Mivel az alperes a felperest az adott témakörben nem kérdezte a saját, illetve házastársa vagyonnyilatkozatáról, mind e mellett a ... honlapján az utóbbi bárki számára hozzáférhető volt, így egyértelműen megállapíthatónak találta, hogy az alperes a kellő körültekintést elmulasztotta.

Mindezek alapján a Pp. 499. § (1) bekezdése szerint - három pontosítással - a felperes által kért helyreigazító közlemény közzétételére kötelezte az alperest, melyben a valóság feltüntetését is elrendelte, mivel úgy foglalt állást, hogy az a televízió nézők teljeskörű tájékoztatása érdekében szükséges. A helyreigazító közlemény tartalmát annyiban is pontosítandónak találta, hogy a felperes időközben a tiszttségét tölti be.

A Pp. 499. § (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a Pp. 81. § (3) bekezdése folytán viselendő, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján a felperesnek járó perköltség, valamint az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (későbbiekben: Itv.) 59. § (1) bekezdése szerint megállapított eljárási illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan. A felülbírálati jogkör gyakorlását a Pp. 369. § (3) bekezdésének c), és d) pontjaira alapítva kérte akként, hogy a megállapított tények eltérő minősítésével a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságtól eltérő jogkövetkeztetést vonjon le. Erre tekintettel indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben a kifogásolt közlés valós tényállítás, ezért nem lehet helye sajtó-helyreigazításnak. Megsértett anyagi jog törvényi rendelkezésként a Ptk. 4:37. § (1) bekezdését és az Smtv. 12. § (1) bekezdését állította. Az elsőfokú bíróság határozatának a megváltoztatását a Pp. 383. § (3) bekezdése alapján indítványozta.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság érdemi döntésének a helyes indokainál fogva történő helybenhagyását indítványozta, melyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem mérlegelési jogkörben hozott döntést, ezért is alaptalan az alperesnek a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) és d) pontjára történő utalása.

Másrészt kiemelte, hogy a fellebbezés egyetlen érdemi mondata az, hogy "a kifogásolt közlés valós tényállítás, ami miatt sajtó-helyreigazításnak nincs helye". Mindezekon túlmenően az alperes a fellebbezését semmilyen értékelhető hivatkozással nem indokolta.

Hivatkozott arra, hogy ezzel szemben ő az eljárás során megfelelően eleget tett a bizonyítási kötelezettségének, amikor arra szolgáló tulajdoni lappal igazolta az érintett ingatlan tulajdoni viszonyait, továbbá hivatkozott az Ogytv.-nek a vagyonyilatkozat kitöltésével kapcsolatos rendelkezéseire. Megismételte, hogy mindezek alapján nem került sor a részéről a kérdéses ... ingatlan eltitkolására, és a feleségével mindenben jogszerűen jártak el, amikor az ingatlanról a házastársa adott számot, tekintettel arra, hogy ő azt a vagyonyilatkozatában nem jelenthette be.

Megismételte a jogorvoslati kérelmében is, hogy a perbeli ingatlan nem házastársi közös vagyon, ezért sem kerülhetett volna sor annak saját vagyonyilatkozatában történő feltüntetésére, tehát valótlan hivatkozás, hogy bármilyen módon az ingatlan eltitkolására törekedett volna. A fellebbezési ellenkérelmében is nehezményezte, hogy az alperes nem kereste meg az adott közléssel kapcsolatban, ezzel durván megsértette a sajtó objektív tájékoztatási kötelezettségére vonatkozó jogszabályi előírásokat. Perköltség igénye volt a jogorvoslati eljárásban is az alperessel szemben.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolta. Minden vonatkozásban egyetértett az elsőfokú bíróságnak az indokaiban is helytálló érdemi döntésével, melyet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyott.

Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállás alapján az ítéletében ismertetett, a jogvitára irányadó anyagi és eljárásjogi szabályok megfelelő értelmezésén alapuló döntést hozott, melynek megváltoztatására nem alkalmas az alperesnek a minimális indokolással ellátott, a Pp. 369. §-a (3) bekezdésének c) és d) pontjai szerint megjelölt felülbírálati jogkörre alapított jogorvoslati kérelme.

A 13/2014. AB határozat 37. bekezdésén, és a BDT.2012.2653 számú eseti döntésén alapuló bírói gyakorlat egységes abban, hogy a tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolása az ügynevezett bizonyíthatósági teszt alapján történhet, miszerint ha a sérelmezett közlés valósága vagy valótlansága objektíve bizonyítható, abban az esetben tényállításnak, ennek hiányában az véleménynyilvánításnak minősül. Miután az Smtv. rendelkezései szerint sajtó-helyreigazításnak csak tényállításokkal kapcsolatosan lehet helye, az elsőfokú bíróság a jelen ügyben is helyesen tette vizsgálat tárgyává elsősorban ezt a kérdést. A fellebbezésében az alperes maga sem vitatta az által közölték tényállítás mivoltát, csupán arra hivatkozott, hogy valós volt a riportere által előadott azon tényelőadás, miszerint „ezen a képen azonban az ... eltitkolt ... látható”:

A Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg.

Mindezek alapján helytálló a felperesi ellenkérelemben felhozott azon érvelés, hogy a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) pontjára alapított felülbírálat azért nem lehet eredményes, mert az elsőfokú bíróság nem mérlegelési jogkörben hozott döntést, hanem az általa megállapított tényeket minősítette jogi értelemben, amikor megállapította, hogy a sérelmes közlés tényállítás. Erre figyelemmel pedig a Pp. 369. § (3) bekezdésének d) pontja szerinti felülmérlegelésnek sincs helye.

Mindezekon túl az alperes a fellebbezésében elő sem adta, hogy - az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal szemben - milyen indokok mentén és milyen módon igazolható a közölt tényállítás valóságtartalma. Jogorvoslati kérelmében még olyan előadást sem tett, hogy fellebbezésként is fenntartja az ellenkérelmében felhozottakat, - ezért az érdemben helyes elsőfokú döntés helybenhagyására további indokok sem szükségesek.

Mindemellett megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a felperes már a keresetlevele mellékleteként csatolt okiratokkal, a perbeli ingatlan tulajdoni lapjával, az általa előadott helytálló jogszabályi hivatkozásokkal teljes egészében alátámasztotta a kereseti kérelmét, melynek vitatására az alperes által előadottak nem voltak alkalmasak. Az új perjogi rendelkezések jogorvoslati kérelemmel kapcsolatos rendelkezéseinek minimális mértékben megfelelő fellebbezés pusztán az érdemi felülbírálat lehetőségét jelentette, és megfelelő, alapos indokok nélkül nem szolgálhatta az elsőfokú ítéletnek a Pp. 383. § (2) bekezdése szerinti megváltoztatását.

Az elsőfokú bíróság keresetnek helyt adó döntése mindenben helytálló indokai szükségtelen megismétlése nélkül utal arra az ítéletábra, hogy a perbeli ingatlant érintő sérelmezett közlés az, hogy azt a felperes eltitkolta, mint országgyűlési képviselő a vagyonynyilatkozatából kihagyta. Helyesen került sor annak megállapítására, hogy a vadászházról előadott, sérelmezett közlés nem felel meg a valóságnak.

Az országgyűlési képviselők vagyonynyilatkozat tételi kötelezettségét az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény írja elő. A 90. § (1) bekezdése értelmében a képviselő a megbízatása keletkezését követő harminc napon belül, majd azt követően minden évben január 31-ig, valamint a megbízatásának a megszűnését követő harminc napon belül vagyonynyilatkozatot tesz az 1. számú melléklet szerinti formában. Az 1. számú melléklet szerinti űrlap (A rész, I. pont) kitöltési útmutatója szerint az adatokat az ingatlannyilvántartási adatokkal megegyezően kell kitölteni.

Mindemellett a fent idézett törvény 90. § (2) bekezdése értelmében a képviselő vagyonynyilatkozatához csatolni köteles a vele közös háztartásban élő házas- vagy élettársának,

gyermekének a képviselő vagyonynyilatkozatával azonos tartalmú vagyonynyilatkozatát. Az alperesi műsorkészítők a felperes vagyonynyilatkozata tartalmának nem járt utána, az híradás arról sem adott tájékoztatást, hogy a családtagokat, így a felperes házastársát is terheli a vagyonynyilatkozat tételi kötelezettség.

A felperes a csatolt tulajdoni lappal megfelelően igazolta az alperesi tényállítás valótlanágát, mellyel szemben az alperesi fellebbezési hivatkozás súlytalan.

Az ítéltőábla az alperes fellebbezését a Pp. 376. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés eredménytelen volt, ezért az alperes a Pp. 83. §-a alapján köteles a felperes részére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése, és 4/A. §-ának keretei között megállapított másodfokú perköltség megfizetésére.

A jogi képvisellel rendelkező felperes a költségigényét a Pp. 83. § (4) bekezdése szerint az előírt költségjegyzéken 7.500 forint + áfa összegben megfelelően felszámította, ezért azzal egyezően határozott a másodfokú bíróság.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján megállapított 48.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 2. és 3. §-ának megfelelően ugyancsak az alperes köteles megfizetni.

Budapest, 2018. november 29.

. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Kepesné dr. Bekő Borbála s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő